

In de haven van amsterdam zijn er zeelui die zingen
van hardnekkige dromen aan de rede van amsterdam
in de haven van amsterdam liggen zeelui te slapen
als banieren langs sombere oevers

In de haven van amsterdam liggen zeelui te sterven
vol met bier en met drama's als de ochtend weer gloort
maar in de haven van amsterdam worden zeelui geboren
in de warme deken van lome oceanen

In de haven van amsterdam zijn de zeelui aan het eten
glanzende vissen op te wit tafellaken
ze ontbloten hun tanden die het lot zullen kraken
die de maan laten slinken die het want vermalen

En de geur van kabeljauw hangt tussen de patatten
en ze wenken met hun klauwen om nog meer van dattem
lachend staan ze dan op, met een donderend kabaal
doen hun gulp dicht en verlaten al boerend het lokaal

In de haven van amsterdam zijn er zeelui die dansen
En ze wrijven hun pens tegen de pens van een vrouw
en ze draaien en dansen als een uitgekotste zon
in de scheurende klanken van een duffe accordeon

Ze verrekken hun hals om elkaars lachen te horen
tot opeens de accordeon zwijgt
en met een waardig gebaar en een pochende blik
slepen ze hun kaaskoppen naar het volle licht

In de haven van amsterdam zijn er zeelui die drinken
die drinken en drinken en dan nog meer drinken
en ze drinken op het heil van de hoeren van amsterdam

van Hamburg of waar ook, nou ja ze drinken op de dames
die hun haar mooie lijf geven, hun deugd voor een goudstuk
als ze flink hebben gedronken, steken ze hun neus in de lucht
en snuiten hun neus in de sterren
en ze pissen zoals ik huil over de ontrouwe vrouwen
in de haven van amsterdam

